

**Tað lötina kendist
tað, sum var eg í
einum action-filmi**

tí portørurin skuldi hugsavna seg um uppgávuna. Eg hyggi afturum til Hallgerð alla tíðina, skjýtur Ovi Brim aftrat samrøðuni.

– Í hasi støðuni hugsi eg als ikki klárt. Eg minnst bara, at eg kenni tað behagiligt, tá sjúkrabilurin koyrir, og eg fekk

Sjúkrabilurin koyrir síðani við nógvum ferðum til Havnar. Og úr Havn er ljósmóðurin á veg ímóti sjúkrabilinum. Tá sjúkrabilurin er komin inn í Norðskálatunnin, mæta tey bilinum, sum ljósmóðurin er í. Sjúkrabilurin heldur av, og øll ferðslan steðgar upp inni í tunninum. Ljósmó-

ðurin ferðir á fyrri at vita, hvar vit eru. Tey høvdu møtt einum øðrum sjúkrabili á vegnum, men tað var ikki vit. So roknaði hon út, at vit fóru at mætast í Norðskálatunninum um midnáttarleitið. Har var nakað av ferðslu, sum helt av bæði fyrri okkum og fyrri teimum, og bilarnir báðir parkeraðu lið um lið, dragihurðin fer upp, og hon loypur úr teirra bili og yvir í sjúkrabilin, sigur Ovi Brim skemtiliga.

– Men at hugsa sær, at her er ein stórir sjúkrabilur við tveimum portørum, ein lítill sjúkrabilur við portøri og ljósmóður og ein onnur ljósmóður á Landssjúkrahúsinum, sum ger klárt til, at vit skulu koma. Øll hesi fólkin fara til arbeiðis fyrri at taka ímóti hesum litla barninum. Tað er flott, sigur Ovi Brim umhugsin, meðan hann kagar yvir á lítlu dóttur sína, sum liggur og durvar í fœvninginum hjá mammuni.

– Ja, vit kendu okkum tryggja alla tíðina, leggur prestakonan síðani aftrat.

Hallgerð Brim greiðir síðani frá, at tá ljósmóðurin var komin í bilin, kendi hon seg tryggja við tað sama.

– Portørurin, sum situr hjá Hallgerð sigur síðani við Ova, at tey fara at klára til Havnaruttan nakran trupulleika. Ljósmóðurin leggur aftrat, at tað stendur væl til, sigur Ovi Brim frá.

– Hon tosaði róluga og dugdi ómetaliga væl. Eg minnst, at hon segði, at nú eru vit í Hósvík, so nú verður ikki leingi, fyrr enn vit eru í Havn. Beint eftir tað merki eg, at nú vil diddan út. “Nú skal hon út”, rópi eg síðani, sigur Hallgerð Brim skemtiliga.

– Hósvíkin fer framvið, og sjúkrabilurin er á veg niðan brekkuna, tá bilurin steðgar. Portørurin rópar, at so er tað nú! Eg leyp afturum, og eg setti meg viðsýðuna av Hallgerð, sum eg havi gjørt hvørja ferð børnini eru borin í heim, sigur Ovi Brim.

– Eg hevði pressiverkir í fyra minuttir. Tað gekk simpulten so gott og ómetaliga skjótt.

Diddan var tó eitt sindur blá, tá hon kom út, tí nalvastrongurin hevði verið um hálsin á henni, men tað var ikki álvarsligt. Ovi klippir nalvastrongin, og diddan kemur upp til mín, har eg liggi í jakka og øllum, flennir Hallgerð Brim.

– So skjótt sum diddan er komin upp til mammu sína at liggja sigur Hallgerð, “eg fylli í dag!”, leggur Ovi Brim skemtiliga aftat.

– Ja, eg helt, at tað var so stuttligt, at hon kom á mínum føðingardeggi, sigur Hallgerð Brim.

– So koyra vit róluga til Havnar, meðan diddan liggur hjá mær. Hýrurin í sjúkrabilinum er góður, og tað er ein festligur túrur til Havnar, hóast eg júst havi átt, sigur Hallgerð Brim lættliga frá.

Ein kann ímynda sær, at ein kvinna, sum skal eiga verður strongd av slíkum umstøðum, sum prestur og prestafrúan vóru í, tá farið var av midnátt hin fjórða mai. Tó greiðir Hallgerð

**Allar avgerðirnar,
sum tey tóku á
Landssjúkrahúsinum
hesi avgerandi lötuna,
vóru tær røttu í hesi**

støðuni. Tað rósið skulu tey fáa

hugsavnað meg um verkirnar. Seinni havi eg sjálvsagt hugsað um, hvussu støðan hevði verið, um portørurin varð noyddur til at taka ímóti dóttur míni, sigur hon umhugsin.

urin kemur so í sjúkrabilin til Ova og Hallgerð.

– Tað lötina kendist tað, sum var eg í einum action-filmi, flennir Ovi Brim.

– Ljósmóðurin hevði jú ringt